

'BIEFSTUK',
ANTWOORDDE HIJ.
'EN JOU
ALS TOETJE.'
DAT WAS DE
LAATSTE KEER
DAT IK HEM SPRAK'

Marieke (38) was net zwanger en zat thuis met het eten te wachten op haar grote liefde Michiel. Maar hij kwam niet. Nooit meer. Onderweg botste hij frontaal op een vrachtwagen.

'D
ie ochtend hadden we elkaar nog gesproken. Ik vroeg Michiel wat hij 's avonds wilde eten. 'Biefstuk,' zei hij. 'En jou als toetje! Want ik hou van je.' Om zeven uur zou hij bij me zijn. Michiel was altijd stipt op tijd en zo niet, dan liet hij wel wat horen. Dus toen hij er om kwart over zeven nog niet was, verbaasde me dat. Om acht uur werd ik ongerust. Maar telkens als ik hem belde, kreeg ik de voicemail. Zijn ouders kreeg ik evenmin te pakken. Ik dacht op dat moment, naïef, dat er vast iets met hén was en dat Michiel me om de een of andere vreemde reden niet kon bellen. Die nacht sliep ik

niet. Ik lag op bed, verstijfd, angstig. Mijn gedachten bleven maar tolleren. Wat was er toch aan de hand? 's Ochtends belde ik naar zijn werk. Ik werd telkens doorverbonden – kennelijk durfde niemand de vernietigende woorden uit te spreken. Tot zijn baas vertelde dat Michiel een ongeluk had gekregen. **Een ongeluk met fatale gevolgen. Verbijsterd hoorde ik hem aan.** Echt doordringen, deed het niet. Het was té groot. Ik leerde Michiel kennen via een datingsite, twee jaar eerder. De dates die ik voor hem had, vielen tegen. Eigenlijk wilde ik er al mee stoppen, maar Michiels mailtjes waren zo bijzonder dat ik dacht: ik geef het nog één kans. We woonden bijna tweehonderd kilometer bij elkaar vandaan. >

'In een golf kwam al het verdriet. Ik huilde zo hard en zo lang dat ik moest kokhalzen'

Daarom spraken we pas drie maanden later af. Die avond was ik vreselijk zenuwachtig. Onze telefoongesprekken waren zo leuk, wat als het in het echt tegenviel? Maar toen hij voor mijn huis uit de auto stapte, wist ik het meteen. We gingen uit eten en raakten zo diep in gesprek dat we niet merkten dat om ons heen de ruimte leegliep. Het personeel kwam ons vragen om weg te gaan, de stoelen waren overal al op de tafels gezet. Ik nodigde hem uit om nog iets te komen drinken bij mij thuis – en daar bleef het niet bij. De volgende dag, toen mijn drie kinderen uit een eerdere relatie thuiskwamen van mijn moeder, was Michiel er nog steeds. Hij ging direct voetballen met mijn jongens. Eigenlijk is hij nooit meer weggegaan, al hield hij zijn eigen huis aan, omdat dat handig was voor zijn werk.

Ik stapte die bewuste ochtend meteen in de auto en maakte de lange rit die Michiel al twee jaar voortdurend aflegde, van mijn naar zijn woonplaats, dwars door Nederland. Toen ik voor de deur van zijn ouders uitstapte, realiseerde ik me dat ik niets gezien had onderweg. Ik was in een roes, kon niet nadenken. Zijn ouders deden open. Ik kende hen niet zo goed, omdat Michiel weinig contact met hen had. Ze 'waren er niet aan toegekomen mij te bellen' – iets wat ik nog altijd onbegrijpelijk vind. In hun woonkamer vertelden ze in tranen wat er gebeurd was: Michiel was de avond ervoor, toen hij onderweg naar mij was, frontaal op een vrachtwagen voor hem gereden. De oorzaak wist niemand. Misschien had hij net iets te weinig afstand gehouden en niet gezien dat de vrachtwagen afremde? Wie weet checkte hij net zijn telefoon? Hoe dan ook, het gevolg was overduidelijk: Michiels nek was gebroken. Hij was op slag dood. Bevroren hoorde ik het aan. **Iedereen in de kamer was overstuur, maar ik bleef ijsig kalm. Dit kón toch niet over Michiel gaan?** Mijn lieve vriend, met wie ik een dag eerder nog had gevreeën terwijl hij lieve woorden in mijn oor fluisterde?

Ik voelde me een buitenstaander in deze kamer vol verdriet en kon alleen maar denken: ik moet naar hem toe. Michiels broer bracht me naar het ziekenhuis. We moesten wachten in een kil familiekamer-tje. Daarna liepen we een koele ruimte binnen. Een sterke ziekenhuislucht drong zich op, al mijn spieren spannen zich. Daar, op een tafel, lag iemand in een vreemdsoortige pyjama, zijn gezicht was bedekt met een laken. Heel langzaam liep ik ernaartoe. Ik durfde haast niet te kijken en hield mijn ogen gericht op de hand die onder het laken uitkwam. Hij was grijs, blauwachtig gevlekt en ik herkende hem door de vorm en de nagels onverbiddelijk als de hand die mij gisterochtend nog had gestreeld. Pas toen kwam het besef: mijn grote, sterke man, mijn lieve vriend Michiel, altijd zo energiek en attent, was dood. In een golf kwam al het verdriet. Ik huilde, ik huilde zo hard en zo lang dat ik ervan moest kokhalzen. Michiels broer probeerde me te troosten, maar het enige dat ik wilde was met mijn vriend alleen zijn. Nog even, nu het nog kon. Nu zijn lichaam er nog was. Toen zijn broer en de artsen weg waren, tilde ik het laken op dat zijn gezicht bedekte. Ze hadden geadviseerd dat niet te doen, zijn gezicht zou te beschadigd zijn. Ik deed het toch. Ik móest hem zien. Op zijn onderkaak zat een grote wond die gehecht was. Bloeduitstortingen bedekten zijn hals. Maar zijn lippen waren ongehavend. Ze waren koud en paars. Ik gaf er een kus op. Ik kuste mijn Michiel, de vader van het kindje in mijn buik.

Met Michiel klopte alles. Zoveel meer dan met mijn ex, de vader van mijn kinderen. Wat ik voelde voor Michiel was zo anders.

'Tijdens de crematie legde ik een brief van vijf kantjes in zijn kist, al schoot ieder woord tekort'

Intenser, echter. We konden goed praten, heel hard lachen. En gek misschien, maar tijdens de sex moesten Michiel en ik soms allebei huilen. Omdat we ons zo verbonden voelden. Ook Michiel had een kind, een dochter, maar die woonde in Denemarken en hij zag haar zelden. Hij miste haar erg. Dat ik kinderen had, vond hij daarom alleen maar gezellig, zo had hij tóch een gezin. We hadden het er net over dat hij zijn huis zou opgeven en helemaal bij ons zou intrekken, toen ik, ondanks de prik-pil, zwanger bleek. Ik was van de kaart: ik was bewust jong moeder geworden, nóg een kindje lag absoluut niet in de planning. Maar abortus was voor mij geen optie. En Michiel was er, tot mijn grote blijdschap, alleen maar blij mee. Hij zong zachtjes voor mijn buik en fantaseerde al over namen. Het zou een jongetje worden, dat wist hij zeker.

Vijf weken later verongelukte hij. Tijdens de crematie legde ik een brief van vijf kantjes in zijn kist, al schoot ieder woord tekort. Ik had nog jarenlang tegen hem willen praten. Mijn zus was bij me om me te steunen. Opnieuw kon ik niet stoppen met huilen. Aan het einde klonken de stemmen van Peter Gabriël en Kate Bush, met Michiels favoriete nummer: 'Don't give up'. En ineens was het voorbij. Hij was voorgoed weg. Hoe ik verder moest? Ik had geen idee. Maar in bed gaan liggen, mezelf oprollen en wachten tot ik ook dood zou gaan, kon niet. Ik had kinderen om voor te zorgen, een vierde was op komst. Mijn moeder, die vlakbij woont, was mijn steun en toeverlaat. En ook vrienden en vriendinnen. Toch: ik draaide op de automatische piloot. Intussen probeerde ik mijn kinderen te steunen die ook van slag waren door Michiels plotselinge dood. 's Avonds, wanneer ze in bed lagen, trok ik me terug. Met foto's en lieve briefjes. Ik bekeek ze eindeloos. Het waren tastbare bewijzen van onze liefde. Ik praatte met Michiel in mijn hoofd.

Ik vertelde hem hoe erg ik hem miste en hoeveel ik van hem hield. 's Nachts sliep in zijn T-shirt. Vier jaar later doe ik dat nog altijd.

Ik herinner me de eerste kerst zonder hem nog goed. Ik was zes maanden zwanger, ik voelde me alleen en eenzaam. Maar ik vermande me, tuigde de boom op en kocht cadeautjes voor de kinderen. We draaiden muziek die Michiel mooi vond en brandden een kaarsje voor hem. Maar de lege plek aan tafel bleef. Soms vond ik troost door mijn dikke buik. Alsof ik nog een steeds een deel van hem bij mij droeg. Die gedachte gaf mij kracht en hoop. Niet lang daarna voelde ik de baby in mijn buik ineens niet meer bewegen. Ik wist: dit is niet goed en ging naar het ziekenhuis. Eerst geloofden ze me niet, maar ik wist honderd procent zeker dat er iets mis was. Ik kreeg gelijk. De artsen reden me naar de operatiekamer voor een spoedkeizersnede. Michiel kreeg gelijk. We kregen een zoon: Keanu. Twee maanden te vroeg, 40 centimeter klein en amper anderhalf pak suiker zwaar. Hij moest direct worden beademd. Ik zag nog net een armpje en een zwart toefje haar toen hij over me heen getild werd. Hij moest snel naar een ander ziekenhuis. Wat als ik hem ook zou verliezen? Pas de volgende ochtend mocht ik naar hem toe. Ik ging naast de couveuse zitten, aaide over zijn handjes en hoofdje. Ik weet nog dat ik een beetje verwonderd was, want hij leek zo klein, kwetsbaar, en dan al die slangetjes om hem heen. Maar hij leefde. Het ging steeds beter met hem en na vijf dagen mocht ik hem in mijn armen houden, een half uurtje. Het voelde dubbel: ik miste Michiel vreselijk, maar ik was ook zó blij.

Keanu lijkt sprekend op zijn vader. Soms is hij net een kloon. Ik zie het als een groot wonder dat ik nog iets van Michiel bij me heb. Sinds zijn geboorte kan ik het verdriet om Michiel beter aan. In het begin kwelde ik mezelf vaak met vragen: waarom mocht Michiel Keanu niet zien opgroeien? Waarom moest ik hem nu al missen? Nu, vier jaar later, doe ik dat niet meer. Ik krijg er toch geen antwoord op. Ik zie het nu vooral als iets heel moois dat ik twee jaar met hem samen ben geweest.

'Soms vond ik troost door mijn dikke buik. Alsof ik nog een deel van hem bij mij droeg'

En dat ik een prachtige zoon van hem heb. Ik ben veranderd, koester nu ieder moment: de winterzon die schijnt, gesprekken met vriendinnen, mijn kinderen. Ook wil ik altijd goed uit elkaar gaan als ik afgesproken heb met mensen van wie ik hou. Omdat mijn laatste gesprek met Michiel zo fijn was, ben ik daar bewust mee bezig. Ik moet er niet aan denken dat hij was verongelukt terwijl we ruzie hadden gehad. Twee jaar geleden ging ik daten, omdat mijn omgeving me aanmoedigde dat weer eens te proberen. Ik deed het, ook al kwam het niet echt uit mezelf. Ik ontmoette een man en hij was helemaal mijn type. Ik werd zelfs verliefd. Maar het was te vroeg. Als ik bij die andere man was, zat Michiel in mijn hoofd. Het voelde als verraad, hoewel ik wist dat hij het me zou gunnen weer gelukkig te zijn. **De wetenschap dat ik opnieuw verliefd kan worden, stelt wel gerust.**

Nu ik twee jaar verder ben, heb ik het gevoel dat Michiel me voorzichtig laat gaan. Ik zie hem nog zo voor me, maar soms glipt het beeld ook weg. Het is moeilijk uit te leggen, maar het lijkt alsof ik zijn aanwezigheid steeds minder sterk om me heen ervaar. Ik denk dat het tijd is om verder te gaan. Michiel heeft een heel speciale plek in mijn hart. Een deel zal voor hem zijn. Altijd. Maar er is ook nog plek voor iemand anders. Wie weet. Ik verwacht niets, maar hoop dat het ooit nog komt." ●

Sommige namen in dit stuk zijn om privacyredenen gefingeerd.

Marieke schreef het boek 'Apollo-Man'. Meer informatie: mariekepril.nl.

Praat mee over dit onderwerp op viva.nl